

Nu vreau să fiu diferită!

Eliza Broadbent

(Bazat pe o întâmplare adevărată)

„Valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu”
(Doctrină și legăminte 18:10).

Mika aștepta mereu cu nerăbdare cursurile de dans. Îi plăcea să asculte muzică. Îi plăcea să exerseze săritura fluture și să o facă perfect. Și îi plăcea mai ales când toată clasa dansa împreună. Când făceau aceasta, era ca și cum dansatorii erau unul și același. Era ca și cum nu era singura cu sindromul Down.

Astăzi au învățat un nou pas de dans. Mika și-a urmărit profesoara sărind în aer. Le-a urmărit pe celelalte fete încercând. Unele au prins mișcare imediat. Unele au avut nevoie de câteva încercări. Mika a încercat din nou și din nou, dar tot nu a reușit.

„Doamna profesoară, mă puteți ajuta?”, a întrebat Mika.

Fata de lângă ea s-a uitat la Mika. Apoi, s-a aplecat spre fata de lângă ea. „De ce vorbește așa?”, a întrebat ea

în șoaptă. Ambele fete s-au întors și s-au uitat la Mika.

În drum spre casă, Mika a fost tăcută tot timpul.

Când au ajuns acasă, mama frământa aluat în bucătărie. Avea faină pe obraz. Uneori, acest lucru o făcea pe Mika să râdă. Dar azi, și-a lăsat rucsacul pe podea și s-a așezat pe un scaun de la masă.

„Cum a fost cursul de dans?”, a întrebat mama.

„Groaznic”, a spus Mika. „Am cerut ajutor, iar o fată a spus că vorbesc ciudat. Apoi, s-a holbat la mine.” Mika a privit în jos. „Nu vreau să mai merg la dans.”

„Oh, Mika!”, a spus mama. „Îmi pare foarte rău. Tatălui tău și mie ne place să te privim dansând. Suntem atât de mândri de munca ta!”

Mika a simțit că îi dau lacrimile. „Nu îmi place să am sindromul Down. Nu îmi place că fața mea este diferită. Mi-aș dori să nu fie atât de dificil pentru mine să învăț lucruri noi. Trebuie să exersez chiar și vorbirea!”

Tatăl s-a așezat lângă Mika și și-a pus brațul pe umerii ei. „Mika, te iubim *atât de mult*. Nu am schimba niciun lucru la tine.”

Dar Mika a dat din cap și și-a ascuns fața cu mâinile. „Nu vreau să fiu diferită. Vreau să scap de sindromul Down!”

Mama și tatăl nu au spus nimic câteva clipe.

„Am o idee”, a spus mama. Mika s-a uitat printre mâini la mama ei. „De ce nu te rogi să-L întreb pe Tatăl Ceresc ce simte *El* despre tine?”

Mika s-a gândit la aceasta. Îi plăcea să spună rugăciuni. A dat ușor din cap. „Poți să scrii întrebarea ca să-mi amintesc ce să întreb?”

Mama a scris întrebarea. Apoi, Mika a luat foaia de hârtie și s-a dus în camera ei să se roage.

Când a revenit în bucătărie după câteva minute,

chipul ei strălucea ca un bec. „Tatăl Ceresc a răspuns!”, a spus ea.

„Ce a spus?”, a întrebat mama.

„A spus: «Mika, te iubesc așa cum ești», a spus ea.

„Și a spus-o cu glas TARE!”

Săptămâna următoare, la cursul de dans, Mika nu și-a făcut griji despre ceea ce credeau celelalte fete despre sindromul Down pe care îl avea. În schimb, a observat o altă fată, pe Sara, care părea tristă. Și Sarei îi era greu să învețe câteva dintre noile mișcări.

Când a ajuns acasă, Mika a hotărât să-i scrie un bilețel Sarei. A desenat multe inimi. Mama a ajutat-o să scrie.

„Dragă Sara”, a scris Mika. „Ești o dansatoare minunată. Doresc să fiu prietena ta. Mă bucur că ești la cursul meu de dans.”

Mika abia aștepta să-i dea Sarei bilețelul. Voia ca și Sara să fie fericită și să se simtă iubită la dans. ●

Autoarea articolului locuiește în Utah, S.U.A.

